

MICHELLE
DIENER

K

STRÁŽKYNĚ
RÁLOVÝCH
TAJEMSTVÍ

ROMÁN Z TUDOROVSKÉ ANGLIE

MICHELLE
DIENER

STRÁŽKYNĚ
RÁLOVÝCH
TAJEMSTVÍ

2013

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu *KEEPER OF THE KING'S SECRETS*,
vydaného nakladatelstvím Gallery Books, New York 2012,
přeložila Dana Chodilová

Odpovědná redaktorka: Karin Lednická

Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová

Korektura: Hana Bončková

Sazba: Dušan Žárský

Obálka: Radek Urbiš

Vydání druhé, v elektronické podobě první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v dubnu 2013

PODĚKOVÁNÍ

Veliký dík patří Marlene Stringerové a Micki Nudingové – jste nejúžasnější a nejpřínosnější agentka a redaktorka, jaké si spisovatel může přát. Děkuji i skvělému týmu v nakladatelství Simon & Schuster, včetně Parisy Zolfaghariové, Lisy Litwackové a jejího týmu, Toma Pitoniaka, Jaimeho Putortiho, Ayelet Gruenspechtové, Jean Anne Roseové a mnoha dalším, kteří se podílejí na výrobě, obchodu a marketingu. Všichni jste úžasní a není na světě dost čokoládových tyčinek, jimiž byste si zasloužili zasypat!

Liz Kregerová a Edie Ramerová mi pomohly vymýtit chyby v první pracovní verzi románu, pomoc a povzbuzení mi dodalo i mnoho dalších přátel. Děkuji vám za to.

A v neposlední řadě děkuji svým dětem a manželovi za lásku a podporu.

Můj vděk patří též členům týmů ve Vredendalu, Kapském Městě a v Austrálii, kteří mi byli oporou a povzbuzovali mě v mém počínání.

Dále děkuji své matce, Deanovi, Lorně, Grantovi a Shannon za jejich nezištnou lásku a podporu, díky níž se mi už léta daří naplňovat sny a cíle.

Je mnoho dalších, kteří mi na mé cestě podali pomocnou ruku, ať už zástupci literárních sdružení, jichž jsem členkou, nebo jiní, které jsem během života potkala. Nemohu vás tu všechny jmenovat, ale také vám patří můj vřelý dík.

Pro Liz – mou inspiraci a hrdinku

1. kapitola

Proto si nutno pamatovat, že lidi musíme buď zahrnout laskavostí, nebo je zničit, neboť za drobná příkoří se mstí, ale za velká nemohou. Spáchané příkoří tedy musí být tak velké, abychom se nepotřebovali bát pomsty.

Niccolò Machiavelli, Vladař, kapitola 3

Upper Thames Street byla přeplněná, Londýňané si vychutnávali první teplý den nového roku. Susanna hýčkala své nákupy v náruči jako dítě, pevně svírala popruh brašny. Lístkové zlato si žádalo obezřetné zacházení.

Ulice přetékala krámky vedenými obchodníky z Nizozemí, Francie a Itálie. Susanna hlídala své kroky v březnovém blátě a přitom pátrala mezi vystaveným zbožím po lazuritu. Zatím se jí nepodařilo opatřit si ho dostatek.

Možná právě proto, že se sháněla po modři, zaznamenala toho muže v tmavě modrém plášti, který vyšel z klenotníkovy krámkou. Něco na tom, jak obrátil hlavu, jak vystrkoval bradu, jí připadalo povědomé. Přiblížila se, aby si ho líp prohlédla.

„Mistře Jensi?“ zavolala anglicky. Pak to jméno zopakovala ve své rodné vlámštině.

Zarazil se, obrátil a zdálo se, že sebou při pohledu na ni škubl – ale proč by to dělal? Jistě jen o něco zakopl nebo uklouzl v blátě.

Susanna na něj mávala, jak jen mohla, aniž by přitom uvolnila sevření vaku.

Odvrátil se, jako by si jí nevšiml. Jenže ona by přísahala, že ji spatřil. Jistě ji tady v Londýně nečekal, proto myslel, že ho klame zrak.

„Mistře Jensi, to jsem já, Susanna Horenboutová!“ Její výkřik se zařízl do hluku ulice, rozběhla se za ním.

Když zahýbal do úzké boční uličky, dostihla ho a chytila za plášť. Překvapilo ji, jak pronikavě a vystrašeně vyjekl.

„Pane Jensi.“ Usmála se na něj, když se otáčel. Jistě si myslel, že po něm jde nějaký zlodějíček. „Nechtěla jsem vás vylekat. Nemohla jsem věřit vlastním očím, když jsem si všimla, jak vycházíte z toho zlatnictví. Zahřálo mě u srdce, že vidím známou tvář.“

„Susanno.“ Pokusil se její úsměv opřítovat, ale povedlo se mu to prabídně, s křečovitě zvednutými koutky stažených úst.

„Nejste nemocný?“ zachmuřila se Susanna. Natáhla ruku, aby mu sáhla na čelo, ale zarazila se, když před ní couvl do temného stínu.

Tehdy si všimla, že ulička je jen mizerný páchnoucí průchod a ta špetka slunce, kterému se povedlo vklínit do úzkého prostoru, se zastavila vysoko na zdi po levé ruce.

„Mistře Jensi, copak se děje?“ Nejradši by se vrátila zpátky do světla a ruchu ulice, ale rodinná pouta a úcta ji postrčily o další krůček k otcovu příteli.

Couvl ještě víc do stínu. „Nic, to nic. Jen slabá cestovní horečka.“

Tentokrát už mluvil svým obvyklým hlasem a Susanna se uvolnila. „Pokud mě doprovodíte domů, zavolám vám naši mastičkářku. Za její schopnosti vám ručím. Povečeříme a vypovíme si, co je nového.“

„Obávám se, že to nepůjde.“ Zdálo se, jako by se scvrkl, vpíjel se do země. Susanna ho dvěma kroky dostihla a klekla si vedle něj.

Sáhla mu na čelo, měl ho chladné a suché. Snažila se mu ve tmě podívat do obličeje, posunula se tak, aby si nestínila.

Šokovalo ji, když zahlédla jeho oči. Byly plné hrůzy a vzteku jako oči zvířete zahnaného do kouta.

Máchl paží, až vyjekla a couvla. Pozpátku klopýtla a uslyšela křupnutí. To, co držel v ruce, upadlo na ušlapanou zem uličky.

Sebral to, znovu se rozpřáhl a ona si všimla, že svírá ostře nabroušený sekáček s tmným ostřím. Sekáček na štípání diamantů.

Snažila se najít pevnou půdu pod nohama, zoufale zamotaná do vlastních šatů. Plížil se k ní po kolenou s napřaženou zbraní jako šílený kněz přinášející oběť nějakému pomstychtivému bohu.

Chtěl ji zabít.

Susanna pomyslela na Parkera, tvář jejího snoubence jí jasně a ostře vyvstala před očima. Škubla rukou. Nůž, který od něj dostala, jí vklouzl do dlaně, a to už byl Jens u ní a divoce se oháněl.

Ostře ji bodlo v místě, kde krk přecházel v rameno. Zaútočila. Na okamžik ucítila odpor, pak ochabl a čepel našla cíl.

Jens couvl. Ze zbraně mu odkapávala Susannina krev, její nůž měl vražený hluboko v těle, kousek pod pravým ramenem.

Pohledem sklouzl na čepel, zabořenou až po jílec, a prudce, krátce zalapal po dechu. Zašmátral po zdi a ztěžka se zvedl. Ze stoje na ni shlédl očima kalnými šokem.

Prsty se mu třásly, když se pokoušel nacpat sekáček do koženého váčku u opasku.

Nedokázal to, upustil ho na zem, provrávorl kolem ní. Čepel mu pořád trčela z rány, z hrdla mu vycházelo podivné chrčení, potácel se pryč trhavými a nemotornými pohyby.

Susanna si uvědomila, jak mělce dýchá. Přinutila se zadržet dech, pak pomalu vydechnout a nasát vzduch zhluboka do plic.

Sekáček ležel před ní, umazaný od krve a od bláta, ostrý tak, že dokázal řezat diamanty. Otřásla se a snažila se potlačit vzlyk, který se jí sbíral v hrdle. Sevřela držadlo a vsunula si nástroj do kapsy.

Pomalou, ztuhle se zvedla a sebrala svůj vak. Cítila pramínek krve, stékal jí po klíční kosti a dolů mezi řadra.

Mistr Jens byl jeden z otcových nejlepších přátel. Mnohokrát pobýval u nich doma, houpával ji na kolenou, když byla malá.

V břicho se jí usadila ledová koule strachu a zmatku. Znovu se zhluboka nadechla, aby se udržela a nevyzvracela snídani na zem.

Pak vykulhala z uličky a teprve tehdy ucítila oděrky na kolenou.

Potřebovala se dostat domů.

Kdo by pozoroval doktora Pettigrewa, jak se prodírá mezi stánky na Londýnském mostě, měl by před očima bohatého muže, ubírajícího se za svými záležitostmi. Parker ale viděl jen chladnokrevného zabijáka.

Tajně Pettigrewa sledoval, otřesený tím, že doktora zahlédl. Srdce se mu svíralo při pomyslení, že se Pettigrew objevil v Londýně, ani ne půl míle od Parkerova domu.

Nevnímal křik trhu, tlačící se davy, nespouštěl Pettigrewa z očí.

Doktor zpomalil, pohlédl na domy na mostě na straně proti proudu řeky.

Ve dveřích jednoho z nich stál muž, tvář měl zastíněnou. Parker zaznamenal chvíli, kdy se ti dva střetli pohledem. Pettigrew se uvolnil, posunul si kožený vak na rameni výš a vešel do domu.

Dveře se za ním zavřely.

Parker se rozhlédl po místě, kde by počkal. Pettigrew musí vyjít stejnou cestou, jakou vešel. Domy po obou stranách Londýnského mostu neměly zadní východy – pokud si člověk nemínil zaplavat v Temži.

Pettigrew pracoval pro vévodu z Norfolku a Parkera zajímalo všechno, co měl Norfolk za lubem. Před měsícem byli s vévodou donuceni uzavřít nejisté příměří, ale Parker nevěřil, že Norfolk dohodu dodrží a nezpůsobí další potíže.

Někdo do něj strčil, vrazil mu do lokte. Parker se ohnal a chňapl malého kluka, který se kolem něj snažil prosmýknout.

Chvíli si hleděli do očí a Parker viděl, jak z klukova výrazu mizí drzost a protřelost.

Chlapec se otřásl. „Já nic neukrad.“

Při pohledu na jeho ztrhanou tvář staženou hladem Parker potlačil nutkání dát mu peníz. Když ještě sám takhle žil na ulici, byl by takové gesto považoval za známku slabosti. „Já vím.“

Kluk zíral na Parkerovu ruku, která mu pořád svírala paži. „Tak co?“

„Co víš o tomhle domě?“ Parker škulbl hlavou tím směrem a vylovil z váčku minci.

„Bydlej tam cizinci.“ Hoch se napřímil. „Bohatý.“ Měřil si peníz.

„Odkud jsou?“ Parker nepovoloval sevření.

Kluk se pokusil vyškubnout, ale vzdal to, když mu došlo, že neuspěje. „Prostě cizinci. Co já vím.“

Parker mu hodil minci a pustil ho, chlapec ji zkušeně lapil a ztratil se v davu.

Parker zamyšleně hleděl na dům. Cizinci.

Když měl naposled co do činění s Pettigrewem, byl doktor na lodi z Gentu. Na lodi, která přivezla do Anglie Susannu. Do jakého nového spiknutí z kontinentu se Norfolk zapletl nyní?

Než se nad tou otázkou stačil pořádně zamyslet, vyšel Pettigrew z domu. Parker se obrátil k jednomu ze stánků, zatímco se doktor vydal doleva, tam, odkud prve přišel.

Parker se pustil za ním. Vrátit se a zjistit, kdo tu žije, může později. Chtěl se přesvědčit, jestli v tom má prsty Norfolk. Existovala jistá možnost, že se jedná o Pettigrewovu soukromou záležitost.

Vmísil se do davu a nenápadně kráčel v Pettigrewových stopách.

2. kapitola

Člověk, jenž chce být za všech okolností dobrý, zcela určitě poboří mezi ostatními, kteří dobří nejsou.

Niccolò Machiavelli, Vladař, kapitola 15

První známkou toho, že je něco v nepořádku, byla Maggie. Mastičkářka vycházela z Křivé uličky a Parker se při pohledu na ni zachmuřil.

Vzhlédla a v očích jí probleskla lítost nebo starost. To mohlo mít jenom jeden důvod – a na tom jediném mu záleželo.

Rozběhl se k ní.

„Měla štěstí.“ Maggie se mu podívala zpříma do očí. Jako jedna z mála k tomu měla odvalu, když se cítil takhle, jako by v něm zuřila ledová vichřice. „Vážně je to jenom škrábnutí a ty kolena, to nic není. To má z toho, jak uklouzla v tom zpropadeném blátě.“

Měl dost slušnosti, aby zvedl ruku na pozdrav, ale zatímco se hnal ke dveřím, cítil, jak ho zdvořilost opouští, jak se dere na povrch jeho prudkost.

Dveře se otevřely, než se k nim dostal, a paní Greenová pokynula hlavou směrem k pracovně.

„Nechce jít do postele, odpočívá u ohně.“

Pokývl, prošel kolem ní a malinko se uvolnil. Pokud Susanna odmítá jít si lehnout, nemá smrt na jazyku.

Vešel do pokoje a měřil si ji, schoulenou v křesle jako obvykle. Jeho snoubenka nosila vlasy vždy upravené a zakryté, ale dnes

byla prostovlasá, těžkou tmavou hřívu měla vyčesanu skoro na temeni hlavy, aby se jí nedotýkala krku.

Té hluboké, ošklivé rány na bledé kůži.

„Kdo vám to udělal? Viděla jste je?“ Držel se od ní dál, bál se jí dotknout, dokud v něm tolik běsní vztek. Zatínal ruce v pěst, až mu bělely klouby.

„Bodla jsem ho.“ Roztřeseně se nadechla a podívala se na něj velkýma očima. „Tím nožem, který jste mi dal. Když utekl, měl ho ještě pořád zabodnutý v hrudi.“

Překvapeně zamrkal. „Dobře.“

„Parkere, mně se nechce věřit, že to udělal. Nechce se mi věřit, že se to vůbec stalo. Nemít tohle...“ zvedla si prsty ke krku, „... a ten sekáček, kterým mě řízl, snažila bych se přesvědčit sebe samu, že to byl jenom zlý sen.“

„Vy víte, kdo to byl?“

Susanna přikývla. „Mistr Jens z Antverp. Je to *diamantaire*, brusič diamantů. Otcův přítel od dob, kdy byli oba učedníci.“

Parker klesl na kolena vedle ní a vzal její ruce do svých. Ať si myslel cokoli, ať čekal cokoli, tohle ne. „Proč by na vás útočil?“

Zavrtěla hlavou. „Předstíral, že mě nevidí, a vyklouzl do postranní uličky. Jako by nechtěl, abych si ho všimla.“ Přejela mu palci po dlaních.

„Možná si nepřál, aby ho někdo poznal.“ Parker se zamračil. „Snad se bál, že napíšete domů a zmíníte se, že jste ho tu viděla.“

Susanna si s ním propletla prsty. „Pokud tu byl tajně, zničilo by mu plány, že jsem ho poznala. Ale co by to mohlo být za veliké tajemství, že by kvůli němu zabil dceru jednoho ze svých dlouholetých přátel?“

Parker si vzpomněl na Pettigrewa, kterého provázejí potíže z krajin Nizozemí. Sledoval ho až k sídlu vévody z Norfolku a věděl, kde začít s pátráním.

Pohládl Susannu jemně v zátylku, opatrně, aby jí neublížil, pak ji políbil na čelo. „My na to přijdeme. Ale jednu věc musím udělat, než se vypravím ven a začnu se vyptávat.“ Zvedl se a ona zaklonila hlavu, aby se na něj podívala.

„Co?“

„Dát vám další nůž.“

Norfolkovy dveře chránila hluboká stříška a Susanna se zachvěla v chladném šeru, přitáhla si plášť blíž k tělu.

Parker se naklonil a znovu zabušil.

Konečně zaslechli šoupavé kroky, cinkání a chřestění klíčů.

Sotva se dveře otevřely, Parker do nich strčil a Norfolkův muž klopýtl dozadu. Vypadal spíš na stájníka než na sluhu. Nebylo divu, že mu to tak dlouho trvalo. Když si Norfolk uvědomil, kdo klepe, poslal jednoho ze svých gaunerů, aby je uvítal.

Susanna viděla, jak sluhovy oči přelétají od Parkerovy tváře k jeho řetězu, odznaku úřadu, známce toho, jak velké králově přízni se těší. Pak sluha o krůček ustoupil a upřel pohled doprava.

„Parkere.“ Z šera chodby se s chladným úsměvem vynořil Norfolk. Vypadal klidně, opřel se o zárubeň dveří, ale Susanna si všimla, že jeho ruka dřevo svírá, nespočívá na něm volně.

Neviděla ho od bohoslužby v chrámu svatého Pavla. Král tu ceremonii uspořádal coby díkůvzdání za smrt svého soupeře o trůn, Richarda de la Polea. Fakt, že se Norfolk s de la Polem spikl a že ona a Parker to spiknutí odhalili – byť na vévodu ukázat nemohli –, přispěl k tomu, že jejich setkání bylo chladnější než mrazivý vzduch v katedrále.

Teď nevládla o nic vřelejší atmosféra.

Parker popošel o krok dopředu a Norfolk zbledl. Jeho úsměv pohasl, pak se však vzpamatoval a úsečně přikývl.

„Půjdeme do mé pracovny.“ Mávl na sluhu a muž se vytratil zpět do tmy síně.

Norfolk je vedl kousek chodbou a zahnul do pokoje. Susanna věděla, že to pro něj není jen tak, obrátit se k Parkerovi zády.

Parker za nimi s bouchnutím zavřel dveře. Norfolk se otočil a pomalu se svezl do křesla. „Co jsem podle vás udělal?“ Přinutil ruce ke klidu, položil je na stůl.

„Sundejte si kapuci,“ nařídil Parker Susanně.

Dívka si stáhla těžkou sametovou kápi z hlavy, rozvázala si plášť u krku a odhalila své zranění.

Norfolk sebou překvapeně trhl a Susanně se zdálo, že ho zalila úleva. „To jsem nebyl já.“ Nespouštěl z ní oči.

„Netvrdím, že jste to udělal vlastníma rukama.“ Parker nezvýšil hlas, ale Norfolk přesunul pohled na něj.

„Nebylo to ani na můj rozkaz.“

„Vaše rozkazy jsou někdy poněkud... neurčité.“ Parker ji zase zahalil do pláště. „A my víme, že jste se mou dámou už pokusil zabít.“

Norfolk se zhluboka nadechl. Naklonil hlavu na stranu. „Řekl jsem vám, že s tím nemám nic společného.“

Susanna se na něj podívala. V jeho tváři zaznamenala hluboké vrásky nespokojenosti a nadutost a uvěřila mu. „Znáte brusiče diamantů Jense z Antverp?“

Jako by se lekl, že se ho na to ptá.

„Diamantů?“ zeptal se pomalu, protáhl to slovo, jako by chtěl získat čas.

„Nemluvíme o diamantech.“ V Parkerově hlase nebylo znát, že postřehl Norfolkovu reakci. „Zajímají nás brusiči diamantů. A to, jestli zaměstnáváte někoho jménem Jens z Antverp.“

„Ne.“ Norfolk už se zase ovládal, pohladil se po bradě. „To je ten, kdo napadl slečnu Horenboutovou?“

Parker mu na to neodpověděl. Couvl, otevřel dveře a nastavil Susanně rámě, aby se do něj mohla zavěsit.

Neuklonila se Norfolkovi, dokonce mu ani nepokývla na rozloučenou, navzdory tomu, že byl jedním z nejvýše postavených šlechticů v Anglii, hned po králi.

„Všiml jsem si, že náš milý doktor Pettigrew je ve městě,“ prohodil Parker. Susanna ztuhla na prahu komnaty, vděčná, že Norfolk nevidí její překvapenou tvář. Pettigrew je zpátky?

Norfolk něco zabrebtal. Ohlédla se přes rameno a povšimla si, že už podruhé od jejich příchodu zbledl.

„Můžete mu vyřídit, zvláště po tom dnešním útoku na Susannu, že pokud ještě vkročí do ulice Cheapside, nevyjde odtamtud živý.“ Parker nečekal na odpověď a vyšel na chodbu.

„Parkere, ta věc je skončená. Vy, vaše dáma a já máme dohodu. Já dodržím svou část, vy zas tu svou. Pettigrew už ani pro jednoho z vás neznamená žádné nebezpečí.“

Parker mu věnoval poslední pohled. „Pro mě a pro slečnu Horenboutovou Pettigrew možná neznamená nebezpečí. Ale můžete vzít jed na to, že jestli se ještě ocitne v mé části Londýna, budu já nebezpečím pro něj.“

3. kapitola

Neboť ani ten, kdo má velmi silné vojsko, se neobejde bez podpory místních obyvatel, chce-li proniknout do nové země.

Niccolò Machiavelli, Vladař, kapitola 3

Harryho chlapci se činili a povedlo se jim Jense rychle objevit. Parker se skrýval hluboko ve stínu u zadních dveří hostince. Nutil se stát klidně, i když ho mrazivý noční vzduch ponoukal k pohybu, aby se zahřál.

Budova stála na křižovatce. Zkraje večera míjeli dům poutníci a vozy, ale teď vládl na silnici klid.

Jediný zvuk vycházel z hospody. Někdo spustil na loutnu a do chladivé noci se nesl zpěv, tleskání a dupání.

Hostinec byl dobré místo pro úkryt. Nikdo si tady cizince nevšimne, zvláště když si najme pokoj a drží se stranou.

Mistru Jensi by se to možná povedlo – jenže dnes odpoledne se vrátil s bodnou ránou. Taková věc neujde pozornosti ani v Londýně.

Zadní dveře zaskřípaly a ven vyklouzl stín, pak na chvílku zaváhal.

Parker uznale zaznamenal kradmý postup svého špeha. Harry pro něj nepracoval dlouho, ale v té záležitosti s Norfolkem před měsícem se osvědčil. A své schopnosti znovu potvrdil dnes, když Jense tak brzy našel.

Parker k němu popošel. „Co máš?“

Harry si položil ruku na srdce. „Jste hrozně tichej na tak velkýho mužskýho.“ Hlas se mu zachvěl, odkašlal si. „Náš člověk je ve svém pokoji. Asi před dvaceti minutama měl hosta. Byl tam sotva deset minut, pak se vrátil dolů.“

Parker cítil z Harryho dechu chmel. „Dal sis žejdlík, co?“

Ve slabém světle, linoucím se skrz okenice hospody, Parker viděl, jak se kluk zašklebil. „Musel jsem zapadnout.“

„Jen jestli tě to nezpomalilo.“

„Půjdeme nahoru?“

„Já ano.“ Parker přešel pohledem zadní dvorek. „Ty budeš hlídat dole.“ Nacpal si plášť za meč. „Je tu cesta nahoru pro služebnictvo?“

Harry přikývl. „Až budete uvnitř, zahrňte doleva. Nemusíte projít hlavním lokálem, abyste se dostal nahoru.“

Parker otevřel dveře a přidržel je, Harry jimi proklouzl a on pak za ním vešel do úzké chodby. Z lokálu po pravé ruce zazníval smích a cinkání džbánek. Parker se dal tlumeně osvětlenou cestou doleva, Harryho nechal zapadnout zpátky do výčepu.

Jak se tak blížil k příkrému schodišti, cítil sytou vůni dušeného masa se zeleninou a ostře kyselý pach piva.

Rychle vystoupal nahoru, nedbal na skřípání dřevěných prken ani na zvuk vlastních kročejů.

Už věděl, který pokoj má Jens, pozoroval ho zezdola. Přes zavřené okenice viděl zvenčí slabou záři svíček.

Šel přímo ke dveřím, lehce zaklepal a ustoupil. Ruka mu sjela k meči, pomalu ho vytahoval z pochvy.

Dveře se bez varování rozletěly. Parker uskočil a napřáhl meč.

Muž, který se z pokoje vyřítil, měl sklopenou hlavu, klobouk stažený hluboko do tváře.

Vyrazil rychle, vyhnul se Parkerovi a skočil na schodiště. Uklouzl, zaklel a zbytek cesty dolů napůl padal. Parker uslyšel dunění mužových bot, jak se hnal chodbou, pak prásknutí zadních dveří, které se rozletěly.

Parker držel meč připravený. Musel si vybrat, a vybral si Jense.